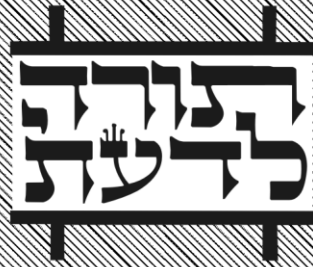

N.Y.C. TIME
זמן הדלקת נרות - 8:06
סוף זמני ק"ש - 8:34
9:10 -
סוף זמן תפלה - 10:25
דף היומי לש"ק: שבועות ל"ז

בס"ד, עש"ק פ' נשא - פרק א' - שנת תשפ"ה לפ"ק

פרשת נשא

אחד מששים בנבואה (כדאיתא בברכות נו:), וברכת כהנים כדמות נבואה גמורה היא, לכן מי שראה חלום רע ורוצה שתתבטל נבואה קטנה אשר ראה בחלומו בששים חלקים של נבואה טובה, ליקום קמי כהני בעידנא דפרסי ידיהו ומתנבאים נבואה גמורה, ויאמר אני שלך וחלומותי שלך וכו' כדי שתתבטל בששים ותתהפך להיות ברכה כמו ברכת כהנים, עיי"ש בס' תורת חיים, שמוכא לשונו במילואו בס' טללי אורות על תפלה (ח"ד עמ' שצ"ט).

מכיון שברכת כהנים היא בבחינת נבואה, לכן מנגנים בשעה שאומרים אותה, שהרי אחז"ל: אין השכינה שורה לא מתוך עצבות וכו' אלא מתוך דבר שמחה של מצוה, שנא' 'ועתה קחו לי מנגן והי' כנגן המנגן ותהי עליו יד ה'" (מלכים ב' ג:טו).

בקיצור: מכיון שניגון הוא מבוא לנבואה, וברכת כהנים היא בבחינת נבואה, יש לשער שהניגון מעורר כח הנבואה שבברכת כהנים.

"ויקריבו נשיאי ישראל ראשי בית אבותם וגו'" (ו:ב). בשו"ע (או"ח סי' תכ"ח סע' ד') איתא: לעולם קורין [פרשת] במדבר סיני קודם עצרת [נפי' הביה"ל: כדי שלעולם תפסיק בפרשה הזאת בין פ' בחקותי שיש בה קללות התוכחה ובין חג השבועות שהוא יום הדין על פירות האילן, שלא יקראו הקללות סמוך ליום הדין ויהי' לו פתחון פה לשטן לקטרג ח"ו (לבוש)]. וכו' וסימן וכו' מנו ועצרו [פ' המ"ב: (פרשת) במדבר, שהוא מנין בני' קודם עצרת].

בביה"ל (ד"ה במדבר סיני קודם עצרת) איתא: ולפעמים אף פרשת נשא קודם עצרת, כגון שאותה השנה היתה מעוברת וחל ר"ה ביום ה' וכו' ואז קורין פרשת נשא קודם עצרת וכו'.

לפיז יוצא שתמיד חג השבועות סמוכה לפ' נשא - ברוב השנים הוא סמוך לשבועות מלאחריו, ולפעמים - לפניו.

ויש להבין, מהי השייכות בין חג השבועות לפ' נשא?

ושמא י"ל להנושא הגדול ביותר בפ' נשא הוא פרשת הנשיאים אשר נכתב קרבן כל נשיא ונשיא בפרט אע"ג דכל הקרבנות היו שווים לגמרי.

ויש מקשים, אם התורה מצמצמת כל כך עד שכמה גופי תורה נכתבו רק ברמז [דרך משל - סתם נזירות שלשים יום ילפינן מגימ' תיבת "יהיה"], למה האריכה התורה כל כך לפרט קרבן כל נשיא ונשיא בפני עצמו? עיין ברמב"ן מ"ש על זה.

"ונקתה ונזרעה זרע" (ה:כח). בגמ' (ברכות לא:): איתא: ואמר ר' אלעזר, חנה הטיחה דברים כלפי מעלה, שנא' "ותתפלל על ה'" (שמואל א' א:י). בספר פניני קדם מובא מבעל בית הלוי, הג"ר יוסף דב הלוי זצ"ל מבריסק, שיש להטות כוונת חנה לטובה ע"פ דברי חז"ל (ברכות שם) עה"פ "אם ראה תראה" (שמואל שם:א), אמר רבי אלעזר: אמרה חנה לפני הקב"ה: רבש"ע, "אם ראה" - מוטב, ואם לאו - "תראה", אך ואסתתר בפני אלקנה בעלי, וכיון דמסתתרנא משקו לי מי סוטה, ואי אתה עושה תורתך פלסתר, שנא' "ונקתה ונזרעה זרע" (במדבר ה:כח), עכ"ל הגמ'.

לפיז היתה חנה בטוחה שיהי' לה בן, אך כל בקשתה וטענתה הי' שיתן לה ה' בן שלא תצטרך להסתתר, כי אם תהי' מוכרחת להסתתר כדי שיקיים בה מה שכתוב "ונקתה ונזרעה זרע", תבוא לידי מחיקת ה' ע"י השקאת מי סוטה בחנם. וכן יבואר: "ותתפלל חנה על ה'", ר"ל היא היתה בטוחה שיהי' לה בן, אך תפלתה היתה "על ה'" - שלא ימחה ע"י סתירתה בחנם.

"כה תברכו את בני ישראל אמור להם" (ו:נג). בפענח רזא מבעלי התוס' איתא: "אמור" - מלא, כדי שיהי' בגימ' "זמר" (247), לומר שמנגנין אותו בנעימת זמר.

בס' החינוך (מצוה שע"ח) איתא: והכהנים עונים אחריו בקול נאה. המאירי (סוטה לז:): כתב: ש"ץ אומר "יברכך" בקול, והם עונים בנעימה גדולה. ובכל-בו (הל' נשיאת כפים) איתא: החזן מקרא אותן מלה במלה שלא יטעו, לפי שהן מנגנים מאד בכל מלה ומלה.

הטור (או"ח סי' קכ"ח סע' י"ד) מביא מהירושלמי (סוטה פ"ז ה"ב) "קול רם" (דברים כז:יד) - בקולו של רם, מלמד ששיתף הקב"ה קולו עמהם. דבר אחר, "קול רם" - המעולה שבקולות, א"ר יצחק לא קטון ולא גדול אלא בינוני.

ובב"ח איתא: אע"ג דבירושלמי לא דרשו כך אלא בקרא דהר גריזים - "וענו הלויים ואמרו אל כל איש ישראל קול רם", מ"מ כיון דבספרי ובגמ' וכו' ילפינן בגזירה שוה "ברכה" "ברכה" מהר גריזים, אף לענין "קול רם" ילפינן מגזירה שוה וכו'. ומה שכתב [הטור:] דבר אחר, המעולה שבקולות וכו' נראה דייק מדלא כתיב "קול גדול" אלא "קול רם", מלשון "רוממות קל בגרונו" (תהלים קמט:ו), כלומר נעים זמירות, קול הדר, מעולה שבקולות וכו', עכ"ל.

ושמא יש לפרש מעלת הניגון בשעת ברכת כהנים עפ"מ שכותב החת"ס (דרשות לשבועות, ח"ב עמ' רפ"ט) בשם התורת חיים דברכת כהנים היא בחינת נבואה [ולכן בשעה שהכהנים נושאים כפיהם אומרים תפלת "רבונו של עולם" לבטל חלומות רעים, מפני שחלום הוא

יש מפרשים (כמדומה ראיתי כן בשם החפץ חיים זצ"ל) דאע"ג דעצם הקרבנות היו שווים, אבל כל נשיא ונשיא חידש בו כוונות מיוחדות בקיום המצוה שהיתה מוטלת עליו. וראי' לזה, שבמדרש רבה מובאה אריכות גדולה על פרשת הנשיאים להראות שלא קיימו את המצוה כמצות אנשים מלומדה, אלא כל אחד עשה אותה בהתחדשות וסלל לו דרך חדש בעבודת ה'.

וזהו לימוד חשוב השייך לקבלת התורה של חג השבועות - בכל יום יהיו בעיניך כחדשים (תנחומא, יתרו פ"ז), והפוך בה והפוך וכו' (אבות פ"ה מה"ב), ואינו דומה שונה פרקו מאה פעמים לשונה פרקו מאה ואחד (חגיגה ט:), כי בכל פעם ופעם שלומד ומקיים מצות יש למצוא בהם חידושים והתחדשות.

ואולי נוכל להעמיס כוונה זו במה שאמרו בני "נעשה ונשמע" (שמות כד:ז), דאין הכוונה שבפעם הראשונה יעשו המצוות בלי שום ידיעה והבנה כלל, אלא שהם מכירים שאפי' לאחר שהורגלו לעשות מצוות, עדיין שייך "נשמע" - ללמוד כוונות נוספות והידורים חדשים בעבודת ה' ובלמוד תורתו.

ומושג זה של התחדשות מצינו בפרשה שקודם פ' הנשיאים - פ' ברכת כהנים, ובפ' שלאחר פ' הנשיאים - פ' בהעלותך. כיצד?

הכהנים נצטוו לברך את העם "באהבה". למה? משום שבדרך כלל מי שבאמת אוהב את זולתו, תמיד מוסיף אהבה על אהבתו [עיי' בב"ר (פס"ג) דאיתא שם: "ורבקה אוהבת את יעקב" (בראשית כה:כח) - כל שהיתה שומעת קולו היתה מוספת אהבה על אהבתו]. אם מברכים את העם "באהבה", ממילא לא יקיימו את המצוה כמצות אנשים מלומדה אלא בהתחדשות תמידית.

ובתחילת פ' בהעלותך כתוב "ויעש כן אהרן" (במדבר ח:ג), ופירש"י: להגיד שבחו של אהרן שלא שינה. יש מפרשים שהשבח של אהרן הי' "שלא שינה" - שבאותה ההתלהבות שקיים מצות הדלקת הנרות בפעם הראשונה - באותה התלהבות קיים את המצוה בכל יום, ולא פגה ההתרגשות וההתחדשות כל ימי חייו.

לימוד זה של הנשיאים ושל אהרן והכהנים הוא לימוד חשוב ששייך לחג השבועות ולקבלת התורה.

וזהו ברכה מיוחדת שזוכים לה תלמידי חכמים: "עוד ינובון בשיבה דשנים ורעננים יהיו" (תהלים צב:טו). ועיי' בשערי תשובה לרבינו יונה (שער ב' אות ט') שכותב: והצדיקים מתגברים בזקנתם ויאזרו חיל ויחליפו כח לעבודת ה', כמו שאחז"ל (שבת קנ"ב): תלמידי חכמים כל זמן שמזקינים חכמה מתוספת בהם וכו', עכ"ל.

בענין אם ישראלים מצווים להתברך מן הכהנים

בספר חרדים (פ"ב סע' י"ח) בכלל מצות עשה מן התורה התלויות בפה - בקנה, איתא: לברך כהן את ישראל, שנאמר: "כה תברכו את בני ישראל" (וי:כג). וישראל העומדים פנים כנגד פני הכהנים בשתיקה ומכוונים לבם לקבל ברכתם כדבר ה', הם נמי בכלל המצוה.

ועיי' בהפלאה כתובות כד: (והו"ד ג"כ בשו"ת בית אפרים או"ח סי' ר'), שהביא הרמ"א (או"ח סי' קכ"ח) שכתב דאפשר דזר הנושא את כפיו עם כהנים אחרים אינו עובר בעשה ד"כה תברכו" - אתם ולא זרים, וכתב ההפלאה דאדרבה, אם זר עולה לדוכן עם כהנים אחרים הוא עובר

בעשה, דכשם שעשה על הכהנים לברך, כך הוא עשה על הישראל להתברך מפי הכהנים בשעה שמברכים, וכמ"ש בספר חרדים, וברכת כהנים צריכה להיות פנים כנגד פנים, וכשעולה לדוכן אינו בכלל הברכה ועובר בעשה.

בשו"ת החת"ס (או"ח סי' כ"ב) איתא וד"ל בא"ד: שהכהן בא להוציאם ידי חובתם שמוטל על ישראלים להתברך (כמ"ש הרא"ם בספר יריאים) או שעכ"פ מצוה להם להשתדל [לשמוע] ברכת [כהנים] בתפלתם.

והנה, כבר העיר עליו הגרי"פ פערלא לספר המצות לרס"ג (עשה ט"ז ח"א עמ' קכ"ח) שלא נמצא ביראים דבר זה, וכוונת החת"ס לספר חרדים הנ"ל. ועיי"ש שהסכים כן להלכה והביא ראיות לדבר, וכתב שכן משמע גם בדברי הבה"ג. מה שמעניין הוא דבשו"ת החת"ס (או"ח סי' קס"ז) שכתב דרוב הפוסקים ס"ל דאין מצות עשה על הצבור להתברך.

ועיי' בחתן סופר (ח"ב סי' י"ג) שמביא הוכחות לדעת החרדים, ועיי' בשו"ת יהודה יעלה (או"ח סי' מ"ו). בספר עמק ברכה (הל' נשיאת כפים אות ז') שמביא ראי' לדברי החרדים מספר המקצועות שהובא בפירוש הראב"ד למס' תמיד (פ"ז מ"ב) שכתב בא"ד: ולא עוד אלא שאינו מוציא את ישראל ידי חובתן עכ"ל. משמע כהחרדים דאיכא חובה על ישראל להתברך מן הכהנים.

המבי"ט בספר נעילת שערים (פ"א אות ט"ו, נדפס מחדש בסוף ס' הישר, הוצאת אשכול) כתב: הכהן שיברך את ישראל וישראל יקבלו ברכתו ולא יאמר מה תועיל ברכת הדיוט זה, והרי הם בכלל המצות.

ועיי' בהגהות הגרעק"א בשו"ע שמביא דעת החרדים וכן השע"ת ריש סי' קכ"ח, וכן הביאור הלכה שם. ועיי' בפתחי תשובה (יו"ד סי' סס"ד סוף סק"ד) שכתב כן בשם מהר"ד אופנהיים, והוסיף שמי שאינו שומע הברכה במזיד אינו בכלל הברכה.

אמנם, דעת הריטב"א (סוכה לא:): היא דאין חיוב על ישראל להתברך, והמצוה היא על הכהנים בלבד. וכ"כ במגן גבורים.

ועיי' בעטרת פז (סע' א' סק"ז) מ"ש בזה, והוסיף דמצינו בכמה מקומות שהמסייע לדבר מצוה יש לו מצוה כמו שמצינו באשה שאינה מצווה בפרי' ורבי', אבל מ"מ נקראת עושה מצוה, מפני שמסייעת לבעלה לקיים מצוה, כמ"ש הר"ן ריש פ"ב דקדושין.

ועיי' בקרן אורה (סוטה ל"ט תוד"ה עד שילכה אמן) שמסכים לדעת הריטב"א.

בספר חיי משה (ח"ב עמ' ג') איתא: ובשו"ת מהרי"א (או"ח סי' מ"ו) כתב שאף מדברי החרדים אין להוכיח שהישראל מקיים מצות עשה בשמיעתו עיי"ש. וכן כתב בערוך השלחן (סע' ד') שאין כוונת החרדים שהישראל מקיים מצות עשה, אלא שיש לו חיוב להתברך מהכהנים, ואם אינו חושש לכך הרי הוא כבועט בברכתו של הקב"ה (עי' מ"ב ס"ק קמ"ו בשם הרמב"ם). ואם כן אפשר דגם מדברי הראב"ד ופתחי תשובה (הנ"ל) אין ראיה לכך, וע' חת"ס (סי' קט"ז) דלרוב הפוסקים אין מצוה להתברך.

וראה בשו"ת דבר אברהם (ח"א סי' ל"א) שחילק וכתב שאף שיש מצוה על הישראל לשמוע הברכה, מ"מ אין עליו חיוב לחזור אחר ברכת כהנים, אבל על הכהנים יש מצוה להשתדל לשאת את כפיהם ואם קראום לעלות, חל עליהם חיוב ע"ש.

וכתוב בקובץ מבקשי תורה (כרך ג' בשם הגרש"ז אויערבאך זצ"ל) דלחרדים דהמצוה היא גם על ישראל, א"כ כמו דאצל כהנים ברכות מעכבות זו את זו (עין מ"ב ס"ק ק"ה), כמו"כ אם ישראל לא שמע כל הברכות צ"ע אם יצא וברט שלא שם לבו לברכתם שמא לא קיים המצוה.

כתב הבן איש חי (פ' תצוה סע' י"ט) שהנכנס לביהכ"נ לבקש איזה דבר ומצא כהנים מברכים ב"כ, יעמוד וישמע ולא יצא עד שיסיימו ברכת כהנים. ועי' מקור חיים דמי שמוכרח לצאת, יצא לפני שיתחילו הכהנים הברכה אף שמפסיד עניית אמן, מ"מ עדיף טפי, דאם יצא אח"כ הוא כעין שיצא כשהס"ת פתוח דנאמר עליו עזובי וכו'.

בספר נשיאת כפים כהלכתה (פ"א סע' ט"ו) איתא: נחלקו הראשונים אם גם הישראלים נכללים במצות עשה זו, יש סוברים שגם הישראלים והלויים העומדים פניהם כנגד פני הכהנים בשתיקה ומכוונים לבם לקבל את ברכת הכהנים כדבר ה' שציווה על הכהנים לברכם, גם הם נכללים בכלל מצוות הכהנים, ומקיימים בזה מצות עשה מן התורה.

והמנחת חינוך (מצוה שע"ח) כתב דלפ"ז הי' אפשר לומר הנשים ועבדים אינם מחוייבים במצות עשה זו שהזמן גרמא למאי דקיי"ל דאין נשיאת כפים בלילה. אך בתענית דף כו. מבואר דמן התורה היא כתפילה ואין הזמן גרמא, ולכן גם נשים ועבדים בכלל המצוה].

ויש החולקים וסוברים דאין מצוה זו אלא על בני אהרן הכהנים, והישראלים רק מסייעים לכהנים לקיים את מצותם ואינם בכלל המצוה.

וגדולי הפוסקים נחלקו בזה: דהגר"ע איגר, והשערי תשובה, והביאור הלכה בריש הל' נשי"כ הביאו את דעת החרדים ומשמע דנקטו כוותיה, וכן בשו"ת אגרות משה (או"ח ח"ד סי' כ"א) כתב דישאל המתברך מחויב להפסיק ולבא נגד הכהנים ולשמע ולקבל את הברכה וכדעת החרדים.

אבל הגר"ח קנייבסקי שליט"א [זצ"ל] שמע ממרן החזו"א זל"ה דאין הישראלים בכלל המצוה, והא דבעינן שהישראלים יעמדו פנים כנגד פנים ויכוונו היא רק הכשר מצוה, כדי שיוכלו הכהנים לקיים מצוותם. וכן משמע בשו"ת חת"ס (סי' קס"ז) דכתב שרוב הפוסקים סברי דאין מצוה על הישראלים.

ולכל הדעות צריכים להשתדל ולבוא לביהכ"נ לשמוע ברכת כהנים. ומי שנמצא בעיר ויכול לבוא לביהכ"נ ואינו בא מראה בעצמו שאינו חפץ בברכתו של הקב"ה ואינו זוכה להתברך.

עין רש"י (סוטה לח: ד"ה דלא אנוסי), ובערוה"ש (סע' ד'). ובספר זרע יעקב (סי' קכ"ח) כתב דאם בא ונתכוין לשמוע ולא שמע כל התיבות מהכהנים, ודאי יצא בזה ידי חובה, ואינו מחוייב לחזור אחר ברכת כהנים שוב, אפילו לדעת החרדים.

מי שעומד באמצע שמונה עשרה ושומע נשיאת כפים מה יעשה? בחיי משה (ח"א סי' ק"ד עמ' תקי"ז) איתא: כתב אגרות משה (ח"ד סי' כ"א סוף אות ב', ובח"ח סי' כ"א אות כ"ג) דיש להפסיק לשמוע לכו"ע דכאן לא צריך שיהיה כעונה רק לשמוע ואינו הפסק, וכן כתב באז נדברו (חי"ב סי' כ"ח). ועי' ביביע אומר (ח"ז סי' י"ב) דלכאורה זה תלוי בפלוגתא אם מצות ברכת כהנים היא גם על ישראלים, ולכן אין צריך להפסיק, דעוסק במצוה פטור מן המצוה, ובצירוף לסוברים דאין על ישראל מצוה להתברך. מ"מ אם רוצה יכול להפסיק בין ברכה לברכה ולסמוך על הסוברים דמקיים מצוה, ובהליכות שלמה (עמ' קכ"ט) כתב דיפסיק כדי להראות שרוצה בברכתם, וכן בשבט הקהתי (ח"א סוסי" ע"ט), ובתשובות והנהגות (ח"א סי' ע"ז) כתב די"ל דעומד באמצע שמו"ע הוא כעם שבשדות דהם אנוסים לבוא מ"מ הם בכלל ברכה, מ"מ מסיק דעדיף שיפסיק לשמוע לצאת הסוברים דגם ישראלים מקיימים המצוה ולקיים המצוה אינו אלא רק כששומע, וכן מביא בשם חזו"א והוסיף בשמו דאם מרגיש דמפריע לו בתפלה לא יפסיק ואיך שיעשה שפיר עביד.

לד"נ מורי ורבי הגאון הרב אברהם יעקב בן הרב מאיר הכהן פאם זצ"ל - נפ' כ"ח מנחם אב תשס"א
לד"נ ר' בנימין בן הרב ר' מרדכי ז"ל שור
לד"נ מרת עטא שרה בת ר' בנימין ע"ה - נפ' כ"ג אדר א' תשס"ח

TORAH LODAAS

PARSHAS NASO
© COPYRIGHT 2025
BY RABBI MATIS BLUM Z"L

נדב בן דבורה לרפ"ש
רוחמה ליבא בת רבקה לרפ"ש
צביה חיה בת לאה ברעניא לרפ"ש
לד"נ פעסא רחל בת דבורה

“איש איש כי תשטה אשתו” (ה:יב) אחז"ל: אין אדם חוטא
א"כ נכנס בו רוח שטות

“If a woman will be unfaithful to her husband.”

Chazal explained that the word תשטה [“will be unfaithful”] is derived from the word שטות - foolishness, and deduce from this that a person does not sin unless he is overcome by a spirit of irrationality.

Hagaon Rav Yozei Horowitz, Z'T'L, the Alter of Novardock, pointed out that this was applicable to the times of Chazal when Klal Yisroel was so spiritually elevated that any deviation from the highest standards of holiness and purity could be interpreted only as an impetuous, senseless action. However, in our times when the sanctity which once-abounded, has waned, and acts of absurdity are the norm rather than the exception, it is necessary to add to the words of Chazal, and say that a person does not perform a Mitzva unless he is enveloped by a spirit of Kedusha.

“כה תברכו את בני ישראל” (ו:כג). אחז"ל (סוטה ל"ה): “כה
תברכו” - בנשיאת כפים

“So shall you bless Bnei Yisroel ...” Chazal say: “So shall you bless” - with raised hands.

Rav Yoseif Chaim Karo, Z'T'L, derived an important lesson from this: If a person is troubled, or in need of help, it is not sufficient to offer him our best wishes, and turn our backs on him. We must take our oral blessings a step further, and raise our hands and be willing to inconvenience ourselves to alleviate the suffering of our fellow human beings.

This is what Chazal say: בנשיאת כפים - “This is how you shall offer your blessings” with constructive, positive deeds - with raised hands.

“כה תברכו וגו' יברכך ה' וגו'” (ו:כג-כד)

“So shall you bless Bnei Yisroel, saying unto them: ‘May Hashem bless you ...’”

If the Posuk begins by saying: “So shall you bless Bnei Yisroel”, why is the blessing worded, “May Hashem bless you”?

The *K'sav Sofer, Z'T'L*, explained that a human being

does not know what is truly good for another person. What he thinks is beneficial, may, in actuality, be greatly to his detriment. Therefore, the best Bracha that one can give another person is to say to him, “May Hashem bless you” for Hashem is the only One Who knows what is truly in a person's best interest.

“ויחנך” (ו:כה). בספרי דרשו: בדברי תורה

“And may He give you grace.” The Sifri explains: Concerning Divrei Torah.

What does finding *Chain* - grace - have to do with Divrei Torah?

Hagaon Rav Yechezkel Abramsky, Z'T'L, noted, that we see from this that *Toras Emes* - true sincere Divrei Torah - have a special *Chain* to them, as it is written in Mishlei (1:9) concerning Divrei Torah, “For they are an accompaniment of grace for your head ...” (*Talelei Oros*).

HALACHIC DISCUSSIONS

(not to be relied upon for Halacha L'Ma'aseh)

Those in Shul during *Birkas Kohanim* must stand in front or on the sides of the Kohanim in order to be included in the Brachos. Those standing behind the Kohanim - even if they are not directly behind them, are not recipients of the Kohanim's Brachos (See Sota 38b, Orach Chaim 128:24, Mishna Berura 93 and 96).

QUESTIONS OF THE WEEK

- 1) In which situation do we find that one person can be physically affected by something that another person [who may be far away] consumed?
- 2) Can a woman become a *Nezira*?
- 3) If there is no adult Kohein present, may a Kohein, who is still a minor, *Duchan*?
- 4) Can a Kohein who cannot stand, sit while *Duchaning*?
- 5) Can a blind woman become a *Sota*?
- 6) Does *Nezirus* apply in our times?
- 7) If a Kohein is in the middle of a paragraph of *Kri'as Shema*, is he permitted to go to *Duchan*?
- 8) At which point do the Kohanim recite the Brachos before *Duchaning*?

- 9) How is it possible that a Kohein, who is in Shul at the time that *Retzei* is recited in *Chazaras Hashatz*, is exempt from *Duchening*?
- 10) What was unique about the Korbonos of the *Nesi'im* for the dedication of the *Mizbei'ach*?
- 11) Where do we find in this week's Parsha that a person can fulfill a positive Mitzva by not doing anything? (שב ואל תעשה)

ANSWERS

- 1) In the case of the Sota, if the bitter waters affect the woman, they will also kill the man with whom she had sinned, regardless of where he is (Rambam, Hil. Sota 3:17).
- 2) A woman can become a *Nezira* (Rambam, Hil. Nezirus 2:17). The source is an explicit Posuk (Bemidbar 6:2).
- 3) If there are no adult Kohanim in Shul, a Kohein who is a minor may not Duchan (Orach Chaim 128:34).
- 4) No (see Mishna Berura 128:51).
- 5) No (Sota 27a).
- 6) Yes - but since the Nozir cannot bring the Korbonos, he remains a Nozir Olam (Rambam Hilchos Nezirus 2:20).
- 7) If he is the only Kohein, he is permitted to do so (Sefer Nesi'as Kapayim Kehilchoso 17, note 29).
- 8) According to the Rambam (Hilchos Tefilla 14:12) - before they turn to face the congregation. The Minhag is that they begin reciting it while they are facing the Aron Kodesh [or the wall] and turn to face the congregation when they recite the word "*Vetzivanu*" (see Mishna Berura 128:40).

- 9) a) If the Shli'ach Tzibbur is a Kohein and there are other Kohanim, and he is afraid that if he *Duchans* he will become confused and will be unable to return to *Chazaras Hashatz* (Orach Chaim 128:20).
b) If there are only Kohanim in Shul and there are more than ten Kohanim, ten Kohanim remain in their seats and answer "*Amein*" to the additional Kohanim who go up to *Duchan* (Orach Chaim 128:25).
- 10) They donated their Korbonos independantly, but all of the Korbonos turned out to be identical (Sifri Zuta 7:84).
- 11) The Mitzva of a Nozir growing his hair - "גדל פרע שער - ראשו" (Chinuch 374).

NOW AVAILABLE

The sefer *נר מתתיהו* is available for purchase:

- in seforim stores
- via shipping by emailing torahlodaas@gmail.com
- by picking up in Monsey, Queens, or Lakewood.
Please be in touch via email.

The sefer *מצא טוב* on *שמחות* and the set of Torah Lodaas volumes 1-5 are available for purchase. Email to purchase.

Due to many practical considerations, Torah Lodaas is only available through e-mail. Anyone who wishes to dedicate an issue or receive Torah Lodaas is asked to send his name and e-mail address to: TorahLodaas@gmail.com

*The material for this issue has been reprinted
from previous years*